

Arrest

nr. 116 409 van 24 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 30 september 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE loco advocaat G. H. BEAUTHIER, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. U verliet Iran eind 1388 of begin 1389 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met maart-april 2010 volgens de Gregoriaanse kalender). Op 7 april 2010 diende u een eerste asielaanvraag in België in. U stelde niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat u er een zware straf riskeerde. Naar aanleiding van een deelname aan een bokswedstrijd in Roemenië in de vierde maand van 1378 (juni-juli 1999), waar u een kamp aanging met een Israëliëse tegenstander, en naar aanleiding van verscheidene aanvaringen met leden van de Bassidj (Mobilisatie

van de Verdrukten) werd u immers gezocht door de politionele en gerechtelijke autoriteiten van uw land. Op 23 december 2011 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing. Aan de door u uiteengezette vluchtmotieven kon geen geloof gehecht worden wegens tal van tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Tevens kon er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde reisweg. Daarnaast werden er bedenkingen gemaakt bij de oproepingsbrieven van de politie en de rechtbank die u aanbracht ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag. Bovendien werd opgemerkt dat u naliet uw volledig gerechtelijk dossier op te sturen naar het Commissariaat-generaal. De weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd op 12 maart 2012 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens diende u op 22 maart 2012 een tweede asielaanvraag in. Deze werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zonder naar Iran te zijn teruggekeerd vroeg u op 19 juni 2012 voor de derde maal asiel aan. In Iran hangt u immers een gevangenisstraf van twintig jaar boven het hoofd. U werd in eerste aanleg veroordeeld door de twaalfde kamer van de Revolutionaire Rechtbank op 12/8/1390 (3 november 2011) wegens het in gevaar brengen van de nationale veiligheid, samenwerking met groepen die het regime vijandig gezind zijn, het voeren van propaganda tegen het regime en wegens diverse aanvaringen met Bassidji. Dit vonnis werd in beroep bevestigd door de 38ste kamer van het Hof van Beroep van Teheran op 20/2/1391 (9 mei 2012). Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legde u deze twee vonnissen neer, evenals een getuigenverklaring van uw burens met betrekking tot de door u bij uw eerste asielaanvraag aangehaalde arrestatie op 25/4/1388 (16 juli 2009); een verzoekschrift van de procureur d.d. 15 september 2011; twee enveloppen uit Iran met poststempels d.d. 8 maart 2012 en 12 mei 2012; een brief van Amnesty International België d.d. 23 april 2012, volgens dewelke u in geval van terugkeer naar Iran zware moeilijkheden, en zelfs de doodstraf, riskeert; en een schrijven van uw advocate ten geleide van uw derde asielaanvraag. Van uw familie vernam u dat de Iraanse autoriteiten u nog steeds zoeken. U wenst niet naar Iran terug te keren uit angst op de luchthaven in Teheran meteen gearresteerd te zullen worden en in de gevangenis te zullen belanden en uiteindelijk zelfs geëxecuteerd te zullen worden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het statuut van subsidiaire bescherming kan toekennen. U heeft immers ook in het kader van uw derde asielaanvraag geenszins aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat, om bewijskrachtig te zijn, (nieuwe) documenten ondersteund dienen te worden door een geloofwaardig en coherent relaas. De vluchtmotieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag uiteenzette, en waarop u zich in uw derde asielaanvraag nog steeds beroept, werden echter niet geloofwaardig geacht wegens tal van tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw echtgenote.

U heeft in het kader van uw derde asielaanvraag geen afdoende overtuigende elementen aangebracht die de eerdere negatieve appreciatie van het Commissariaat-generaal, en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, alsnog kunnen ombuigen.

U verklaarde dat uw broer A. (...) u pas op 18/12/1390 (8 maart 2012) op de hoogte bracht van het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank d.d. 12/8/1390 (3 november 2011) dat u in eerste aanleg tot een gevangenisstraf van twintig jaar veroordeelt. U legde uit dat u pas een viertal maanden na datum werd ingelicht over dit vonnis omdat u een operatie had ondergaan en tevens een weigeringsbeslissing had ontvangen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Uw familie wilde u toen niet opzadelen met nog meer negatief nieuws (CGVS 2 april 2013, blz. 2-3). Dit argument is evenwel geenszins afdoende om aan te nemen waarom u pas een viertal maanden na datum zou zijn ingelicht door uw familie over het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank. U ontvluchtte Iran en diende een asielaanvraag in België in om uw leven te redden. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw familie u niet meteen zou informeren over dergelijke belangrijke feiten die uw zaak kunnen ondersteunen. Bovendien dateert het vonnis van bijna twee maanden voor de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal. In het licht van uw verklaring dat uw familie de uitspraak in beroep wilde afwachten (CGVS 2 april 2013, blz. 3), is het verder bevreemdend dat ze u dan toch inlicht op 8 maart 2012, daar waar het vonnis in beroep dateert van 9 mei 2012. Gelet op voorgaande bevindingen heeft u geen geloofwaardige argumenten aangebracht dat u het bewuste vonnis niet eerder, i.e. reeds voor de beslissing van het Commissariaat-generaal op 23 december 2011, ter sprake had kunnen brengen of had kunnen neerleggen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas, in het bijzonder van de door u geschetste gerechtelijke vervolging, komt hierdoor verder fundamenteel op de helling.

Dat de door u beweerde gerechtelijke vervolging de nodige waarachtigheid mist, blijkt tevens uit de volgende vaststellingen. Zo gaf u aan dat uw advocaat op het moment dat uw broer u inlichtte over

het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank nog geen beroep had ingesteld, maar dat hij dit wel van plan was (CGVS 2 april 2013, blz. 2-3). Het bewuste vonnis stipuleert nochtans zeer duidelijk een beroepstermijn van twintig dagen vanaf de datum van betekening. Dat u vier maanden na het vonnis door uw broer wordt ingelicht over het vonnis, maar niet over het beroep dat ingediend werd door uw advocaat, is niet aannemelijk. U legde het verzoekschrift in beroep van uw advocaat overigens niet neer. Wel legde u een vonnis neer van het Hof van Beroep d.d. 20/2/1391 (9 mei 2012) waarin het beroep, ingesteld door uw advocaat, wordt verworpen. Volgens dit vonnis diende uw advocaat een beroep in tegen een vonnis van de twaalfde kamer van de Revolutionaire Rechtbank van de provincie Teheran. Hoewel hier duidelijk wordt verwezen naar de desbetreffende kamer van de rechtbank die u in eerste aanleg veroordeelde, en ook uit uw verklaringen duidelijk naar voren komt dat uw advocaat tegen dit specifieke vonnis in beroep ging, vermeldt het vonnis van het Hof van Beroep dat er een beroep werd ingesteld tegen het vonnis met nummer 90099704574600045 d.d. 25/8/1390 (16 november 2011), terwijl het bewuste vonnis van de Revolutionaire Rechtbank het nummer 9009971211900840 draagt en gedateerd is op 12/8/1390 (3 november 2011). Dergelijke tekortkomingen doen fundamenteel afbreuk aan de bewijswaarde van de door u in het kader van uw derde asielaanvraag aangebrachte gerechtelijke documenten. In de weigeringsbeslissing inzake uw eerste asielaanvraag wees het Commissariaat-generaal er overigens al op dat uit jarenlang onderzoek van Iraanse juridische documenten die door Iraanse asielzoekers in het kader van hun asielprocedure neergelegd werden, blijkt dat nagenoeg alle voorgelegde documenten vals waren. Deze bevinding is blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal nog steeds geldig. Tevens werden bij de oproepingsbrieven van de politie en van de Algemene Rechtbank en de waarschuwingsbrief van de Revolutionaire Rechtbank die u neerlegde bij uw eerste asielaanvraag reeds verschillende bedenkingen geformuleerd waardoor er slechts weinig waarde aan gehecht kon worden. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u naliet uw volledige gerechtelijke dossier in Iran neer te leggen. Zoals reeds gesteld ontbreekt het beroepsschrift van uw advocaat. Evenmin bracht u tot op heden andere stukken aan waarover u reeds sprak bij uw eerste asielaanvraag, zoals de eigendomsakte van uw woning en het bewijs dat deze werd neergelegd als borg. Luidens uw eerdere verklaringen zouden deze documenten zich in uw brandkast bevinden (CGVS 20 mei 2011, blz. 10-11). U legde deze documenten echter nog steeds niet neer. U stelde de sleutel van uw brandkast in uw bezit te hebben, maar deze niet te willen opsturen daar u in niemand vertrouwen kan stellen (CGVS 2 april 2013, blz. 4). Aangezien uw broer A. (...) wel andere gerechtelijke stukken naar u kon opsturen, is deze uitleg weinig overtuigend. Gezien alle voorgaande vaststellingen aangaande het gebrek aan bewijswaarde van diverse door u neergelegde documenten, kan evenmin aan de door u neergelegde getuigenverklaring van uw burens en het verzoekschrift van de procureur d.d. 15 september 2011 enige bewijskracht worden toegekend. De twee enveloppen bevestigen dat u post ontving uit Iran, maar tonen niet aan wat u dan precies ontving. Met betrekking tot de brief van Amnesty International (AI), moet worden vastgesteld dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont. U stelde dat AI dit schrijven opstelde aan de hand van uw verklaringen en documenten doch u slaagde er niet in te duiden welke onderzoeksdata de organisatie verrichtte met het oog op het schrijven van het attest (CGVS 23 januari 2013, blz. 5). Voor wat betreft het schrijven van uw advocate ten geleide van uw derde asielaanvraag, kan worden opgemerkt dat zij vooral toegang tot de procedure vraagt en een onderzoek ten gronde door het Commissariaat-generaal.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

en "het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen onderhavige asielaanvraag opnieuw steunen op het door hen voorgehouden asielrelaas zoals aangehaald bij hun eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van eerste verzoekende partij van 7 april 2010 en de eerste asielaanvraag van tweede verzoekende partij van 17 september 2010 werden door verwerende partij bij beslissingen van 23 december 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Deze beslissingen werden bevestigd bij arrest nr. 76 956 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 maart 2012, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere

wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat eerste verzoekende partij geen geloofwaardige argumenten heeft aangebracht dat zij het bewuste vonnis niet eerder, i.e. reeds voor de beslissing van het Commissariaat-generaal op 23 december 2011, ter sprake had kunnen brengen of had kunnen neerleggen, menen verzoekende partijen dat de door eerste verzoekende partij gegeven uitleg wel degelijk dient te worden aangenomen. Omdat verzoekende partijen het in België al moeilijk hadden – eerste verzoekende partij had hartproblemen en zij ontvingen daarenboven op 23 december 2011 een weigeringsbeslissing in het kader van hun eerste asielaanvraag – koos de broer van eerste verzoekende partij ervoor hen niet nog meer slecht nieuws te brengen en het resultaat van de beroepsprocedure in Teheran af te wachten. Wanneer verzoekende partijen nog een negatieve beslissing kregen, contacteerde eerste verzoekende partij haar broer nogmaals en drong aan op nieuws om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas aan te tonen. Dit is dan gebeurd per brief die aan verzoekende partijen werd opgestuurd op 8 maart 2012. Ze ontvingen het vonnis derhalve na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voorts menen verzoekende partijen dat de motivering dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij het vonnis niet eerder ter sprake konden brengen of konden neerleggen achterhaald is, daar hun derde asielaanvraag in overweging werd genomen en er dus werd aangenomen dat het ging om nieuwe elementen die niet voor de sluiting van de vorige asielaanvraag konden worden voorgebracht.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal door eerste verzoekende partij verschaft uitleg herhalen. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat haar verklaring dat haar familie haar toen niet wilde opzadelen met nog meer negatief nieuws omdat eerste verzoekende partij een operatie had ondergaan en tevens een weigeringsbeslissing had ontvangen in het kader van haar eerste asielaanvraag, niet afdoende is om aan te nemen waarom zij pas een viertal maanden na datum zou zijn ingelicht door haar familie over het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partijen wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Verzoekende partijen ontvluchtten immers Iran en dienden een asielaanvraag in België in om hun leven te redden, waardoor het geenszins geloofwaardig is dat hun familie hen niet meteen zou informeren over dergelijke belangrijke feiten die hun zaak kunnen ondersteunen. Bovendien weerleggen verzoekende partijen met de herhaling dat desbetreffend vonnis hen op 8 maart 2012 door hun familie werd opgestuurd, op geen enkele manier de motivering van verwerende partij dat het bevreemdend is dat door eerste verzoekende partij enerzijds aangegeven werd dat haar familie eerst het resultaat van de beroepsprocedure in Teheran wilde afwachten alvorens verzoekende partijen in te lichten, maar dat anderzijds vastgesteld kan worden dat het vonnis in beroep pas dateert van 9 mei 2012. Deze motivering in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind.

Voorts wijst de Raad erop dat, indien een nieuwe asielaanvraag in overweging wordt genomen, het Commissariaat-generaal weliswaar rekening dient te houden met de nieuwe elementen die door de betrokkene werden aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat het Commissariaat-generaal hierbij evenwel haar volledige bevoegdheid en soevereiniteit behoudt inzake de beoordeling of deze nieuwe elementen van aard zijn de gegrondheid van deze nieuwe asielaanvraag aan te tonen. Derhalve kon verwerende partij wel degelijk oordelen dat de vaststelling dat eerste verzoekende partij geen geloofwaardige argumenten heeft aangebracht dat zij het bewust vonnis niet eerder, i.e. reeds voor de beslissing van het Commissariaat-generaal op 23 december 2011, ter sprake had kunnen brengen of had kunnen neerleggen, de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen geschetste gerechtelijke vervolging ondermijnt.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het onaannemelijk acht dat eerste verzoekende partij vier maanden na het vonnis door haar broer wordt ingelicht over het vonnis, daar hij het resultaat van het beroep ingediend door haar advocaat wou afwachten, wijzen verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij echter ook verklaarde dat zij haar broer gecontacteerd had toen zij de eerste negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal ontving en dat haar broer haar meedeelde dat zij was veroordeeld tot 20 jaar cel en dat haar advocaat beroep had ingediend (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag

CGVS d.d. 02/04/2013, p. 3). Ze hadden verzoekende partijen nog niets verteld omdat ze hoopten op strafvermindering.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat even later tijdens het gehoor van eerste verzoekende partij aan haar uitdrukkelijk werd gevraagd of haar broer A., op het moment dat deze eerste verzoekende partij inlichtte over het vonnis, haar ook had ingelicht of haar advocaat reeds een beroep had ingesteld, waarop eerste verzoekende partij het volgende antwoordde: *“Op dat moment had de advocaat nog geen beroep ingediend. Mijn broer zei dat de advocaat van plan was een beroep in te dienen (...)”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 02/04/2013, p. 3). Het louter verwijzen in het verweer naar een hiermee tegenstrijdige eerdere verklaring verklaart vanzelfsprekend geenszins het door eerste verzoekende partij gegeven antwoord op de bovendien uitdrukkelijk gestelde vraag of haar broer op het moment dat deze eerste verzoekende partij inlichtte over het vonnis, haar ook had ingelicht of haar advocaat reeds een beroep had ingesteld.

2.2.6.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat het vonnis van het Hof van Beroep vermeldt dat er een beroep werd ingesteld tegen het vonnis met nummer 90099704574600045 d.d. 25/8/1390 (16 november 2011), terwijl het bewuste vonnis van de Revolutionaire Rechtbank het nummer 9009971211900840 draagt en gedateerd is op 12/8/1390 (3 november 2011), werpen verzoekende partijen op dat het vonnis van het Hof van Beroep op dat punt verkeerd werd vertaald en dat er staat dat er een verzoekschrift tot hoger beroep werd ingediend door de heer K. B., advocaat van de heer M. H. S., met nr. 90099704574600045 op datum van 16 november 2011. Het verzoekschrift werd derhalve dertien dagen na het bestreden vonnis ingediend, en dus binnen de beroepstermijn van twintig dagen.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat volgens de (beëdigde) vertaling van het vonnis van het Hof van Beroep die werd gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 20) er een beroep werd ingesteld tegen het vonnis met nummer 90099704574600045 van 16 november 2011. De bewering van verzoekende partijen dat dit een verkeerde vertaling betreft en dat er eigenlijk staat dat dat er een verzoekschrift tot hoger beroep werd ingediend door de heer K. B., advocaat van de heer M. H. S., met nr. 90099704574600045 op datum van 16 november 2011, zonder dat zij enige andersluidende beëdigde vertaling aanbrengen, betreft een blote bewering die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Desbetreffende motivering van de bestreden beslissingen blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat eerste verzoekende partij tot op heden geen andere stukken heeft aangebracht waarover zij reeds sprak bij haar eerste asielaanvraag, zoals de eigendomsakte van haar woning en het bewijs dat deze werd neergelegd als borg, terwijl deze documenten zich in haar brandkast zouden bevinden, herhalen verzoekende partijen dat het voor hen niet evident is deze sleutel op te sturen per post naar Iran, ook al is het familie. Gerechtelijke documenten bekomen via een advocaat kan bovendien niet vergeleken worden met het openstellen van een kluis, waarin allerlei persoonlijke documenten en gegevens zitten.

2.2.7.2. De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Van verzoekende partijen kan verwacht worden dat zij een ernstige inspanning ondernemen om de nodige stavingstukken te verzamelen. De uitleg van eerste verzoekende partij dat zij ook geen vertrouwen kan stellen in haar broer, is geenszins overtuigend. Immers, uit de vaststelling dat eerste verzoekende partij op haar broer rekende om het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank naar haar op te sturen blijkt immers een groot vertrouwen ten aanzien van haar broer, gezien het belang van desbetreffend vonnis voor de asielaanvraag van verzoekende partijen. Verzoekende partijen kunnen dan ook bezwaarlijk volhouden dat zij ook de broer van eerste verzoekende partij niet zouden vertrouwen. Derhalve brengen verzoekende partijen geen enkel overtuigend argument aan waarom het onmogelijk zou zijn om de sleutel van de brandkast op te sturen naar haar broer.

2.2.8.1. Verzoekende partijen betogen verder dat verwerende partij de motivering van haar eerdere beslissingen herhaalt dat uit jarenlang onderzoek van Iraanse juridische documenten die door Iraanse asielzoekers in het kader van hun asielprocedure neergelegd werden, blijkt dat nagenoeg alle voorgelegde documenten vals waren, en op basis hiervan stelt dat ook de door verzoekende partijen

bijgebrachte documenten vals zijn, zonder enige concrete motivering waarom deze documenten *in casu* vals zouden zijn.

2.2.8.2. De Raad is van oordeel dat het argument van verzoekende partijen dat verwerende partij de door hen aangebrachte documenten afwijst louter door te stellen dat uit jarenlang onderzoek van Iraanse juridische documenten die door Iraanse asielzoekers in het kader van hun asielprocedure neergelegd werden, blijkt dat nagenoeg alle voorgelegde documenten vals waren, zonder enige concrete motivering waarom deze documenten *in casu* vals zouden zijn, feitelijke grondslag mist. Immers wees verwerende partij wel degelijk *in concreto* op een aantal tekortkomingen die fundamenteel afbreuk doen aan de bewijswaarde van de door verzoekende partijen in het kader van hun derde asielaanvraag aangebrachte gerechtelijke documenten. Zo merkt verwerende partij op dat eerste verzoekende partij geen geloofwaardige argumenten heeft aangebracht dat zij het bewuste vonnis niet eerder, i.e. reeds voor de beslissing van het Commissariaat-generaal op 23 december 2011 ter sprake had kunnen brengen of had kunnen neerleggen, dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoekende partij vier maanden na het vonnis door haar broer wordt ingelicht over het vonnis, maar niet over het beroep dat ingediend werd door haar advocaat en dat het vonnis van het Hof van Beroep vermeldt dat er een beroep werd ingesteld tegen het vonnis met nummer 90099704574600045 d.d. 25/8/1390 (16 november 2011), terwijl het bewuste vonnis van de Revolutionaire Rechtbank, waartegen volgens de verklaringen van eerste verzoekende partij haar advocaat in beroep ging, het nummer 9009971211900840 draagt en gedateerd is op 12/8/1390 (3 november 2011).

2.2.9.1. Voorts wijzen verzoekende partijen erop dat verwerende partij tevens zonder enige concrete motivering concludeert dat er geen bewijskracht kan worden toegekend aan de getuigenverklaring van hun burens en aan het verzoekschrift van de procureur d.d. 15 september 2011. Verzoekende partijen menen dan ook dat er sprake is van “een absoluut gebrekkige motivering”.

2.2.9.2. De Raad wijst erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. De vluchtmotieven die verzoekende partijen in het kader van hun eerste asielaanvraag uiteenzetten, en waarop zij zich in hun derde asielaanvraag nog steeds beroepen, werden ongeloofwaardig geacht wegens tal van tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij en tussen de verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij. De getuigenverklaring van hun burens omtrent de behandeling van eerste verzoekende partij door de autoriteiten tijdens haar arrestatie kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Daarenboven wijst de Raad erop dat de getuigenverklaring van burens, gezien de goede nabuurschap daar zij bereid zijn deze verklaring te geven, niet als objectief bewijs kan worden aangemerkt. Voorts werd door verwerende partij tevens vastgesteld dat aan de door verzoekende partijen beweerde gerechtelijke vervolging evenmin enig geloof kan worden gehecht gezien de volstrekt onaannemelijke verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande het ingelicht worden door haar familie over het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank en omtrent het ingediende beroep en gezien de inhoud van het vonnis van het Hof van Beroep niet overeenkomt met de door eerste verzoekende partij gegeven verklaringen. Gezien het ongeloofwaardig karakter van de door verzoekende partijen voorgehouden gerechtelijke vervolging, kan er evenmin bewijswaarde worden toegekend aan het verzoekschrift van de procureur d.d. 15 september 2011.

2.2.10.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat de brief van Amnesty International een gesolliciteerd karakter vertoont, zijn verzoekende partijen van mening dat deze brief in ieder geval aantoonde dat de context van hun asielrelaas plausibel is. Amnesty International is immers een erkende internationale organisatie die geacht wordt op de hoogte te zijn van de concrete problemen in Iran, zoals het gebrek aan vrijheid van vereniging.

2.2.10.2. Waar verzoekende partijen menen dat de brief van Amnesty International in ieder geval aantoonde dat hun asielrelaas geheel plausibel is binnen de algemene context in Iran, wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar de algemene context in Iran evenwel niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen evenwel in gebreke blijven.

2.2.11. Waar verzoekende partijen ten slotte nog opwerpen dat de bestreden beslissingen geen enkele motivering bevatten omtrent de nieuwe huisbezoeken waarvan eerste verzoekende partij melding maakt

tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 januari 2013, wijst de Raad erop dat uit de vaststellingen door verwerende partij aangaande de door verzoekende partijen neergelegde documenten omtrent de door hen beweerde gerechtelijke vervolging blijkt de bewering dat eerste verzoekende partij in haar land van herkomst gerechtelijk vervolgd wordt volstrekt ongeloofwaardig is. Derhalve kan aan de door hen voorgehouden huiszoekingen naar aanleiding van deze gerechtelijke vervolging evenmin enig geloof worden gehecht.

2.2.12. Inzake de opmerking van verzoekende partijen dat zij van de Iraanse overheid in geen geval hulp kunnen verwachten omdat eerste verzoekende partij nu net door de Iraanse overheid vervolgd wordt, wijst de Raad er nogmaals op dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat zij voor hun problemen niet kunnen rekenen op de hulp van de Iraanse overheid als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.13. Waar verzoekende partijen verwijzen naar de artikelen 4.4 en 4.5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van voormeld artikel 4 bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Derhalve wordt verwezen naar artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, ingevoegd bij respectievelijk artikel 5 en 6 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Aangaande de verwijzing naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Evenwel hebben verzoekende partijen geenszins aannemelijk kunnen maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst problemen zouden krijgen met de autoriteiten. Daarenboven dient nogmaals te worden gesteld dat het voorgehouden asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is. De Raad oordeelt dan ook dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet aan de orde is.

2.2.14. Betreffende het door verzoekende partijen ter terechtzitting neergelegde attest van Amnesty International Belgique Francophone van 19 november 2013 stelt de Raad vast dat verzoekende partijen opnieuw hun relaas hebben gedaan bij een medewerker van Amnesty International in Luik die deze gegevens met verwijzing naar hun documenten nogmaals op papier heeft gezet zonder zelf enig onderzoek naar dit relaas te hebben gedaan. De Raad oordeelt dat dit attest een louter herhalen van de asielmotieven en een verwijzen naar de bijgebrachte documenten betreft wat niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.15. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partijen hebben aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende

uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partijen stellen dat verwerende partij heeft nagelaten alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, leidt de Raad af dat verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. De Raad benadrukt evenwel dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 20 en 21) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 23 januari 2013 en 2 april 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT